Ч. 32 Четвер 12 (24) лютого 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(26 засїдане з дня 16 лютого 1898).

Вечірне засїдане).

В специяльній дебатї буджетовій ухвалено: Кошти репрезентациї краю: сойм 70.496 зр.; Видїл краєвий 37.000 зр. — разом: 107.496 зр. — Кошти заряду: 306.620 зр. — Кошти лїченя: 990.000 зр. — Кошти щїпленя: 76.200 зр. — Видатки санїтарні: 34.100 зр. — Запомоги для заведень добродїйних: 24.424 зр.

При рубрицї „Видатки на цїли образованя і просьвіти“ (на котрі комісия предкладала 2,651.535 зр.) завелась ширша дискусия. Пос. Водзїцкий вносив, щоби підвисшити запомогу на розслїди польскої експедициї при Ватиканї з 1500 на 2000 зр. Се внесене підпирав також пос. Барвіньский а то для того, що та експедиция видає акти, котрі дотикають не лиш польскої але й рускої історії. — Внесене ухвалено.

Інтернати.

При позициї „інтернати“ виступив пос. Кремпа і доказував, що інтернати лиш зводять виховане молодежи і жадав длятого зниженя призначеної суми о 1000 зр.. значить ся на 5000 зр. — Пос. Милян підпирав внесенє Кремпи. — Пос. Бобжиньский полемізував з Кремпою і сказав, що як би так було, то власть шкільна була би вже давно знесла інтернати. — Пос. Країньский вносив, щоби петицию інтернату для учеників семінариї учительскої передано Видїлови краєвому. — Справоздавець пос. Пашковский виступив в обороні інтернатів, против котрих виступає лиш партия людова. — Цифру на інтернати ухвалено остаточно в сумі 6000 зр., внесене посла Кремпи відкинено, а внесене Країньского ухвалено.

Товариство „Просьвіта“.

При позициї „Товариство Просьвіта“ на видавництво книжок популярних 3000 зр. забрав голос пос. Цїлецкий і зазначив, що сойм добре робить, що підпирає рускі видавництва, але на жаль не всї видавництва того Товариства заслугують на підпиранє. Н. пр. в послїдній книжочцї о Богданї Хмільницкім написано, що в Польщі дїяло ся гірше як в Туреччинї, що панове шляхтичі мучили і убивали селян. То не відповідна пожива для нашого селяньства. Вносив длятого, щоби над внесенєм комісиї в справі „Посьвіти“ перейти до порядку дневного.

Пос. Водзїцкий признавав, що наведені пос. Цїлецким виїмки страшні, але „Просьвіта“ видала богато добрих книжок. Він отже не єсть за вичеркненем цїлої суми, але вносить, щоби дати „Просьвітї“ 1.500 зр., а коли в слїдуючім роцї „Просьвіта“ викаже, що не видає таких книжочок як навів пос. Цїлецкий, то сойм признасть їй знову 3000 зр. — Пос. Меринович промавляв за признанем цїлої субвенциї.

Пос. Барвіньский сказав, що не хоче боронити засад наведених пос. Цїлецким з книжочок „Просьвіти“, але підносить що се Товариство робить богато для просьвіти серед народу руского і зі взгляду на то заявив ся за внесенем комісиї буджетової. — Пос. Абрагамович, зазначив, що та субвенция єсть віддана до розпорядимости Видїлу краєвого, котрий заким виплатить субвенцию, повинен насамперед докладно розслїдити, чи Товариство „Просьвіти“ сповняє услівя поставлені ухвалою соймовою. — Пос. Вахнянин боронив внесень комісиї.

Пос. Чайковский став критикувати читальнї заводжені „Просьвітою“. В них знаходить ся — казав бесїдник — богато таких книжок, як та, о котрій говорив пос. Цїлецкий. Читальнї ті ширять за помочию не відповідних книжок ненависть до польскої суспільности, а навіть становище пос. Барвіньского і Вахнянина було би сильнїйше, як би не сї читальнї. Бесїдник вносить, щоби поручити Видїлови аби розслїдив видання „Просьвіти“, а коли би добачив в них тенденцию дразненя і ненависти, щоби здержав виплату субвенциї.

Пос. Савчак боронив читалень „Просьвіти“, котрі дїлають хосенно на нарід. Коли яка не відповідає своїй задачі, то належить хиба до виїмок. Після погляду бесїдника нинїшна дискусия буде достаточною пересторогою для „Просьвіти“ і длятого він просить сойм, щоби цїлу субвенцию виплатив.

Преосьв. еп. Чехович просив сойм, щоби приняв внесене комісиї. Товариство „Просьвіта“ поклало великі заслуги і заслугує на

---

19)

Остров з закопаними скарбами.

(З англїйского — Р. Л. Стівензона.)

(Дальше).

Глава двайцять перша.

Напад.

Скоро Зільвер щез, зайшов капітан, котрий доси не спускав его з ока, до хати, і крім Ґрея не застав там анї одного з нас на своїм місци. То було перший раз, що ми видїли его так розлюченого.

— На свої місця! — гукнув він, а відтак коли як непишні станули кождий на своїм місци, говорив він дальше, звернувшись до Ґрея.

— Запишу твоє імя до льоґа [1]), бо ти, як моряк, сповнив свій обовязок. Пане Трелявні, ваше поступованє несподїване для мене. Докторе, я гадав, що Ви носили королївский мундур. Коли Ви в такий спосіб служили свому королеви, коло Фонтиґа, сер, то було таки й дальше лежати собі на постели.

Докторова варта стояла знову коло своїх отворів до стріляня, а другі взяли ся набивати наші резервові мушкети. Кождий був червоний на лици, бо кождого то обійшло.

Капітан споглядав через хвилю мовчки, а відтак відозвав ся:

— Слухайте люди, — сказав він — я сказав Зільверови крайне слово, і умисно так приперчене, як лиш було можна. Заким мине година, як він то сказав, нападуть на нас. Що правда, їх, як знаєте, більше як нас, але нас боронить отся хата, а перед кількома ще хвилями я вам казав, що у нас мусить бути строгий лад войсковий. Я не сумніваю ся, що їх побємо, скоро лиш схочете.

Відтак пообходив всї варти і допильнував того, щоби все було приготовлене до битви.

З обох поперечних боків хати, то єсть, від всходу і заходу, були лиш два отвори до стріляня, від полудневого боку, де були двері, були знов два, а від півночи пять. На нас сїмох було кругло двайцять мушкет. Дерева на топливо накладено чотири купи — то були нїби столи — по одній по середині під кождою стїною. На кождім із тих столів лежали чотири набиті мушкети і потрібна до них муниция, так, що треба було лиш рукою сягнути по них. Посеред хати лежали шаблї при купі.

— Загасїть ватру — сказав капітан — ранний холод вже минув, отже нехай нас дим не гризе в очи.

Сквайр здоймив сам зелїзний рушт з горіючими на нїм головнями і загасив їх в піску.

— Гакінс не дістав ще снїданя. Возьми собі Гакінсе чого попоїсти, та їж на своїм місци — говорив капітан Смолет дальше. — Лиш поживи ся добре, мій хлопче, з'уживеш всю свою силу, заким ще упораєш ся. Гунтере дай всїм копняку.

Коли ми пили, капітан уложив собі в своїй голові цїлий плян оборони.

— Докторе, Ви будете боронити дверий — говорив він дальше. — Майте око на все а самі не виставляйте ся. Не відступайте ся зі свого становища і стріляйте крізь отвір до стріляня. Тобі, Гунтере, віддаю всхідний бік, а тобі Джуйсе, західний. Пане Трелявні, з вас найлїпший стрілець — Вам і Ґреєви повіряю північну сторону з пятьома отворами до стріляня, котрій грозить найбільша небезпечність. Як би они могли там в гору і крізь отвори стріляти, то була би нам біда. Ти Гакінсе і я розуміємо ся мало на стріляню і для того будемо оба набивати рушницї і помагати де потреба.

Ранний холод, як казав капітан, вже був проминув. Скоро лиш сонце підняло ся понад гори, впало перше его проміне з цїлою силою на полянку і в однїй хвили щезла зрадлива пара. Незадовго розпалив ся пісок а з кругляків хати стала витикати розтоплена живиця. Ми поздоймали полотнянки та сурдути, порозпинали сорочки на шиї, а рукави позакочували аж по самі пахи. І так стояли ми кождий на своїм місци в горячковім неспокою, чекаючи, що то буде.

Минула година.

— Чорти би їх взяли — сказав капітан. — Така нудьга бере ся, як від того, коли вітру нема на мори. Ґрей, засвищіть на вітер нехай заве!

[1]) Льоґ або льоґбук (слово англїйске — „log book“ по нїмецки Logbuch) значить: „книга“ або „дневник корабельний“, в котрім записує ся скорість, з якою пливе корабель, а котру виміряє ся приладом, званим „льоґ“. В нїй записує ся також міряну глубину моря та всїлякі події на корабли і пригоди на мори.

увзгляднене. Бесїдник буде на будуче сам пильнувати того, щоби се Товариство не видавало не відповідних книжочок.

Пос. Цїлецкий висказав свою радість, що на будуче Преосьв. Чехович буде доглядати видавництва і заявив, що прилучає ся до внесеня пос. Чайковского, з тим однакож застереженєм, що Видїл краєвий буде точно допильновувати контролї і соймови здавати справу. — Пос. Водзїцкий заявив, що в виду промови Преосьв. еп. Чеховича бере назад своє внесенє і прилучає ся до внесеня пос. Чайковского. — Остаточно ухвалено виплатити „Просьвітї“ 3000 зр. і резолюцию посла Чайковского.

Польскому товариству народознавчому ухвалено 200 зр. запомоги на видаванє часописи: „Lud“. — На кошти публикациї, яку лагодить краківский унїверзитет з нагоди свого 500-лїтного ювилею, ухвалено 8000 зр., платних в двох ратах. — Субвенцию для польского театру у Львові ухвалено в дотеперішнїй висотї. — На удержанє історичних памятників ухвалено 34.220 зр.

По сїм розпочала ся дискусия над кватирунковим для жандармериї, але задля спізненої пори перервано єї і відчитано кілька інтерпеляций, а між ними інтерпеляциї: пос. Шведа, щоби вправи войскові відбували ся в маю, червню і першій половинї липня — пос. Стили, щоби будники на зелїзницях бодай що другу недїлю були вільні від служби: — пос. Останчука, чому не уконституовала ся рада громадска в Залужу, пов. збаражского, вибрана ще 2 серпня 1897; — пос. Новаковского, в справі надужить війта в Мищицях, пов. мостиского; пос. Окуневского, в справі розвязаня віча в Старім містї.

Новинки.

Львів дня 23-го лютого 1898.

— **Членом галицкої краєвої Ради шкільної** іменував Цїсар кс. дра Йосифа Більчевского, професора богословского видїлу унїверситету львівского.

— **З станиславівскої епархії.** Епископский ординарият видав з причини надходячого великого посту посланіє до духовеньства, в котрім дає єму право в часї великодної сповіди розрішати від всїх гріхів задержаних епископскій власти. Також дає епископский ординарият духовеньству право розрішати від строгости посту своїх парохіян, котрі о то будуть просити. — Кандидати до рукоположеня мають внести свої поданя до консисториї найдальше до 1-го марта с. р., а дня 7-го мають самі лично явити ся. — Сьв. Отець дав на вічні часи повний відпуст для церкви в Монастирисках в сьвята Успенія Пр. Богородицї і Воздвиженія Ч. Хреста. — Дїйстним совітником консисториї іменований о. І. Лепкавский з Подлужа. — О. Ант. Войтїховский переймив науку релїґії в коломийскій ґімназиї, а о. Мих. Сїмовичеви поручено науку релїґії в черновецких народних школах.

— **З Станиславова** доносять, що там в недїлю заінсталював ся о. В. Богонос, бувший парох Хоросткова, деканата гусятиньского, на греміяльного крилошанина станиславівскої капітули. Тепер та капітула перший раз від свого основаня буде мати повне число крилошан.

— **Відновленє салї Ради державної.** Послїдна сесия в австрийскім парляментї лишила по собі тілько знищеня і ушкодженя, що перед початком нової сесиї треба було салю цїлковито перестроїти і відновити. В часї ферий, коли спори перенеслись в краєві сойми, в парляментї тимчасом затерто слїди обструкциї. Тепер саля вже находить ся в добрім станї, всьо є очищене, направлене. Пульт посла Шенерера, котрий наслїдком ударів „махера“ обструкциї був цїлковито розбитий — нинї відновлений і стоїть знов до розпорядимости свого пана. Так само направлено шкоди, яких дізнали лавки так нїмецких людовцїв, як і правительственні наслїдком енерґічного попираня нїмецких інтересів, відновили їх вправдї не обструкционїсти, але установлені до направи і віднови тих предметів — інспектори будівництва. Очищено також мармурові стовпи і президияльні макати, що були охляпані чорнилами розбитих каламарів, мірених первістно в особу мінїстра гр. Бадениґо. Користаючи з теперішних ферий, поробила інспекция будовляна деякі реконструкциї в будинку парляменту. Социяльно-демократичні посли і демократичні антисеміти утїшать ся дуже, як найдуть під сподом специяльну комнату, де відосібнені від служби будуть могли вигідно споживати снїданя і обіди. Пояснити треба, що всї социяльні демократи і декотрі антисеміти, як Бельоглявек, Шнайдер, Аксман, Прохаска, Ґреґоріґ і иньші не ходили нїколи до реставрацийної салї, що нарочно для послів находилась на першім поверсї, але їли і пили завсїгди лиш в сутеренах. При однім столї сїдали социяльні демократи, до котрих прилучували ся Адлер і Пернерсторфер, в другім кутї збирали ся антисеміти, а по серединї комнати бушувала служба; до тих столів присїдали ще нераз прихожі. Від тепер демократи і антисеміти будуть мати до дїла лише з собою. Дальше, перемінено велику салю, призначену до полагоджуваня кореспонденций, та розмовницю. Бюро почтове, телеґрафічне і телефонїчне, що містило ся доси в однїй сали, зреформовано в той спосіб, що телеграф і телефон відділено від почти і уміщено їх в дальшій комнатї реставрацийній. Телефонїчних розмовниць устроено вісїм.

— **Упертий злодій.** Александер Шраер, около 20-лїтний хлопець, родом — як каже — з Румунії, дістав ся о 3-ій годинї в ночи з дня 20-го на 21-го с. м. до слюсарского варстату Антона Войтиньского під ч. 23 при ул. Скарбківскій у Львові вікном, в котрім вибив шибу і почав забирати слюсарскі знаряди. Однако его сполошено і він мусїв утїкати забравши з собою лише робітничу книжку одного челядника, клїщі і ключ. По тїй невдалій нічній виправі постановив пробовати в день. В тїй цїли вилїз передвчера по полудни около 4-тої години по драбинї на дах реальности під ч. 10 при пл. Стрїлецкій, а з даху комином на під. Але сполошений кимсь перейшов по даху на під реальности під ч. 8 при тїй площи. З того пода отворив собі дібраним ключем зелїзні двері на під реальности під ч. 5, на котрім хотїв обловити ся білєм. Однако при тїй „роботї“ зловив его Самуіл Ахт, замешкалий в тїй каменици і віддав его в руки полициї. В полициї признав ся Шраер до всього і описав свою вандрівку з всїми подробицями. Однако можлива річ, що Шраер прибрав фальшиве назвище, не хотячи зрадити свого власного.

— **Огнї.** В послїднім часї навістили між иншими пожари отсї місцевости всхідної Галичини: У Вишнївчику, підгаєйкого повіта, вибух огонь дня 12-го сїчня с. р. у господаря Ник. Дурдели. Шкода виносить 1437 зр. обезпечена на 1200 зр. Причиною пожару було імовірно підпаленє. — В ночи з 17-го на 18-го сїчня згорів в Яблонові, коломийского повіта, деревляний млин Ем. Шниґродзкого, вартости 13.000 зр., обезпечений на 9.000 зр. Після дотеперішних розслїдів огонь вибух в наслїдок підпалу. — В Богатківцях, підгаєцкого повіта, згорів дня 21-го сїчня на двірскім обшарі у гр. Вяч. Баворовского господарский бу-

---

Як-раз в тій хвили дістали ми перший знак нападу.

— Прошу пана капітана — відозвав ся іменно Джуйс — чи менї стріляти, скоро котрого з них побачу?

— А вже-ж — відповів капітан — хиба-ж я тобі то не казав?

— Дякую, сер — сказав на то Джуйс таким самим чемним і спокійним голосом.

В сїй хвили не стало ся нїчого, але то питанє таки добре нас занепокоїло та заострило наші уши та очи — і мушкети, нам, що держали свої мушкети готові до стріляня, і капітанови на серединї хати, на котрого лици проявила ся зелїзна рішучість.

Так минуло кілька хвиль, аж Джуйс нараз підніс свою рушницю до гори і стрілив. Ледви, що гук проминув, як на дворі з поза огорожі роздала ся пуканина зі всїх боків. Кулї з ріжних сторін били в хату, але анї одна не впала до середини, а коли дим розійшов ся, виглядали наша кріпость і лїси доокола неї такі спокійні і мирні як перед тим. Анї одна галузка не порушила ся, анї нїгде не заблисла мушкета, котраби зраджувала щоби наші вороги були близько.

— Поцїлив ти свого противника? — спитав капітан.

— Нї, сер, — відповів Джуйс — менї здає ся, що нї.

— Все лиш правдї честь віддати — замуркотів капітан Смолет. — Гакінсе, набий єму его рушницю. — А Ви, докторе, як гадаєте, кілько їх було на Вашій сторонї?

— Я то знаю зовсїм докладно — відповів др. Ляйвезі. — На моїм боцї дано два вистріли раз коло разу — третий трохи дальше на захід.

— Отже три! — повторив капітан. — А кілько по Вашім боцї, пане Трелявнї?

Та на се питанє не так легко було відповісти. Від північної сторони упало споре число вистрілів, сїм після сквайра, вісїм або девять після обчисленя Ґрея. Від всхідної і західної сторони упало лиш по однім вистрілї, отже було ясно як на долони, що напад відбуде ся від північної сторони, а з трох боків буде лиш мала перепалка. Мимотого капітан Смолет не змінив свого пляну оборони. Він доказував, бачите, що коли би ворохобникам удало ся перелїзти через огорожу, то они би обсадили кождий отвір до стріляня, та вистріляли би нас в нашій власній кріпости як щурів.

Та й не було богато часу розважати. З голосним „Гурра!“ вибігла нараз мала громадка розбишаків з лїса від північної сторони та кинулась приступом на частоколи. В тій самій хвили почали знову стріляти і з других боків, а одна куля влетїла крізь двері і розбила докторову мушкету.

Розбишаки морскі взялись як малпи лїзти почерез частоколи. Сквайр і Ґрей стріляли до них раз по раз і трох з них вже було перевернуло ся, один стрімголов до середини огорожі, два горілиць поза огорожу. Але один із сих послїдних видко більше перепудив ся, як був зранений, бо в тїй же хвили схопив ся на рівні ноги і зараз щез поміж деревами.

Два наїли ся сирої землї, один втїк, чотирох дістало ся до середини наших укріплень, а сїмох чи вісьмох, з котрих кождий як здаєсь, мав по кілька мушкет піддержували з поза дерев в лїсї завзятий хоч без всякої цїли огонь проти хати з кругляків.

Тих чотирох людий, котрим удало ся перелїзти через частокіл, пустились приступом просто до нашої хати; при тім голосно додавали собі відваги та й їх товариші поза деревами заохочували їх голосним криком. Стріляли богато разів, але здаєсь дуже квапили ся, бо анї одна куля не поцїлила нїкого. Ті чотири розбишаки в однїй хвили вилїзли на горб та кинулись на нас.

Голова лодкаря Йова Андерзона показала ся в середнім отворі до стріляня.

— На них, всї враз! — заверещав він грімким голосом.

— В сїй хвили один з морских розбишаків вхопив Гунтерову муштету за люфу, вирвав єї від него, замахнув ся нею і страшенним ударом повалив бідного чоловічиска на землю, так, що він приголомшений перевернув ся як довгий. Тимчасом показав ся ще й третий, котрий неспостережено бігав доокола хати і нараз станув в дверох та з шаблею кинув ся на доктора.

Наше положенє тепер зовсїм змінило ся. Ще перед хвилею стріляли ми з безпечного місця на відкритого ворога, тепер же були ми виставлені на его кулї і ледви могли ще боронити ся.

Хата була повна диму і то нас ще трохи боронило. Крик і колотнеча, блисканє і гук вистрілів з пістолетів та голосне стогнанє гудїло менї в ушах.

— Виходїть хлопцї, виходїть з хати та берїть ся до них на дворі! Берїть шаблї! — крикнув капітан.

Я вхопив якусь шаблю з купи, а в тїй хвили вдарив мене хтось по пальцях, що також брав собі шаблю, але то ледви почув. Я вибіг дверми на двір просто на сонце. За мною біг якийсь з ворохобників, але я не знав котрий то. Зараз передо мною гнав доктор навперід себе свого напастника з горба в долину і луснув его так межи очи, що він повалив ся на землю і ще лиш судорожно рушав ногами і руками.

— По за хату, хлопцї, борзо поза хату! — крикнув капітан, а зміна в его голосї навіть

динок обезпечений на 1.500 зр. Причина огня невістна. — В Спасї, долиньского повіта, вибух дня 25-го січня огонь в загороді Василя Глобили і знищив цїлковито два доми, три стайнї і дві комори. Обезпечена шкода виносить около 600 зр. — Неосторожність була причиною поважної катастрофи в Дмитрю, львівского повіта, де дня 25-го сїчня вибух огонь в домі Юрка Маґоли та знищив девять селяньских загород з всїми будинками. Шкода виносить 3774 зр. обезпечена ледве на 1795 зр. Чотирох погорільцїв не було цїлком обезпечених. — В греко-кат. філїяльній церкві в Головчинцях, в залїщицкім повітї, вибух огонь дня 28-го мин. місяця около 10-тої години рано. В наслїдок того згорів престол, чаша, 4 ризи, 12 церковних лїхтарів, 4 напрестольні обруси і церковні книги вартости 1050 зр. Імовірною причиною пожару була мабуть неосторожність паламаря, що по відправленій службі Божій згасив сьвічки, але забув згаеити лямпу уставлену на рушнику престола. Церков і церковні знаряди були обезпечені. — Також в західній Галичинї було в тім часї значне число пожарів.

— **Японьскі осьвідчини.** Осьвідчини в Японії не є такі прості як у нас, і получені з доволї постичною церемонїєю. В домі, де є одна або більше дорослих доньок, на балькони, або на терасї вішають на довгім, тонкім ланцушку пустий вазон з блестячою золотою обвідкою. Молодий Японець, котрого серце загоріло любовю, бере з собою якусь рідку ростинку і зближає ся до дому, де мешкає его люба дївчина. Вибирає таку пору дня, коли знає на певно, що дївчина дома і що може его тайком підглядїти. Молодець укладає старанно в пустім вазонї достаточну скількість землї і засаджує ростинку. То значить, що просить о руку дївчини, мешкаючої в тім домі. Єсли є в родинї кілька незамужних доньок, то до цьвітки долучає ще якусь ознаку, що поясняє предмет его бажань. Відтак віддалює ся, і укритий недалеко, сам тепер зачинає обсервувати. Скоро дївчина вийде небавом в підливачкою в руцї і піділлє ростинку, то означає се прихильну відповідь; в противнім разї дістає ся гарбуза. Часто однак буває, що старанно підлита цьвіточка лежить опісля на земли і вяне, вирвана немилосерною рукою батька. Деколи знов лучає ся, що ростина лишаєсь незамічена дївчиною і цвите в вазонї. В тім случаю жених, хоч знає добре, що не є люблений, може мати ще надію, що за волию родичів его осьвідчини будуть приняті.

Відозва.

Заходом Виділу Равскої філїї Товариства „Просьвіта“ устроюють ся віча просьвітно-господарскі:

1) Дня 3 н. ст. марта с. р. о 1-ій годинї з полудня в Немирові в комнатї тамошної читальнї „Просьвіти“ коло церкви з такою проґрамою: а) Отворенє віча, вибір президиї віча, промова предсїдателя віча і І-а строфа пісні „Мир вам братя“; б) Реферат о. Іоана Киприяна, гр.-кат. пароха в Немирові „О конечности просьвіти і як єї набувати“, дискусия, зреасумованє сего предмету, спів II-ої сторофи; в) Реферат о. Ем. Гриневецкого, гр.-кат. пароха в Щирци „О розумнім господарстві на піскових землях“, дискусия, зреасумованє, спів III-ої строфи. 2) Реферат Петра Осьмака, міщанина з Немирова, „О садівництві“, дискусия, зреасумованє, спів IV-ої строфи. д) Реферат о. І. Киприяна „Справа основаня кредитного заведеня на немирівский судовий повіт“, дискусия, остаточне рішенє, спів „Дай нам Боже добрий час!“ На се Немирівске віче запрашає ся всїх Русинів Немирівщини, як і дооколичних громад Яворівщини.

2) Дня 7 н. ст. марта с. р. о 1-ій годинї з полудня в Раві-рускій на рускім приходстві з такою проґрамою: а) Реферат о. І. Киприяна „О конечности просьвіти і як єї набувати“. б) Реферат о. Ем. Гриневецкого „О значіню люпіну і команиці яко навозів“. 2) Реферат о. І. Киприяна „О конечности і хосенности сполуки всїх християньских крамниць Равского повіта в Крамничний союз для гуртовного спроваджуваня товарів“. г) Внесеня вічевиків. д) Роздача люпіну і команиці помежи членів „Просьвіти“, що не залягають з вкладками членьскими. Члени „Просьвітники“ зволять з собою принести мішочки. Всї крамничники Равского повіта зволять прибути на се віче, щоби порішити важну справу крамничну, якою есть „Крамничий Союз“.

Прибувайте, Братя Русини, на тоті віча як найчисленнїйше! На них поговоримо собі, навчимось неодного та загріємо ся до труду-працї над нашою долею.

З Виділу Равскої філїї Товариства „Просьвіта“ *Євген й Горницкий* голова, *Иоан Киприян* секретар.

серед того пекольного крику звернула на себе мою увагу.

Я механїчно зробив так, взяв ся на всхід та з піднесеною шаблею біг поза угол хати. За маленьку хвильку опинив ся я перед Андерзоном. Він вівкнув на весь голос і замахнув ся з цїлої сили своїм довгим ножем, що той лиш блиснув на сонци. Я не мав часу бояти ся, лиш в однїй хвили, коли ще ніж уносив ся у воздусї, скочив в бік, і не могучи удержатись на мілкім піску, полетів стрімголов з горба в долину.

Коли я вибіг був на двір, лїзли вже другі ворохобники через частокіл, щоби нам смерть зробити. Один з них в червоній нічній шапцї вилїз вже був на частокіл і одною ногою спускав ся вже на сей бік а в зубах держав шаблю. А то все стало ся в так короткім часї, що коли я підоймив ся з землї, все ще було так само як пере тим і той з червоною шапкою на голові все ще був на частоколї, підчас коли коло него показала ся як-раз голова якогось другого. А прецї за той коротенький час борба закінчила ся і побіда була наша.

Ґрей, що біг в слїд за мною, убив великого лодкаря, заким той ще міг опамятати ся від его неудавшого ся удару. Одного поцїлила куля з якогось отвору до стріляня як-раз в тій хвили, коли він хотів стріляти до середини хати і він лежав тепер в послїдних судрогах в пістолєтом в руцї, з котрого ще курило ся. Третого, як я то вже сказав, положив доктор одним замахом на місци трупом.

— Стріляйте! Ви там в хатї, стріляйте! — кричав доктор, — а ви, хлопцї, криїте ся чим скорше!

Але на его слова нїхто не зважав. Не понїс ся анї один вистріл, а послїдний розбишак міг безпечно разом з другими втечи до лїса. За три секунди не було й слїду в напастників хиба лиш тих пять погибших, з котрих чотирох лежало в серединї огорожі, а один поза нею.

Доктор, Ґрей і я забігли знов чим скорше до хати, бо оставші ся при житю буканїри могли борзо добічи до місця, де полишали свої мушкети і стрілянє могло кождої хвилї на ново зачати ся.

Тимчасом дим в хатї був трохи розійшов ся, і ми на хвильку побачили, як дорого ми заплатили за нашу побіду. Гунтер лежав без памяти на земли коло свого отвору до стріляня, а Джуїс коло свого таки неживий, бо куля розбила єму голову. Посеред хати сквайр підпирав капітана, котрий так само був блїдий, як і він.

— Капітан зранений — сказав пан Трелявнї.

— Чи повтїкали? — спитав пан Смолєт.

— Всї, що лиш могли втїкати — відповів доктор — але пятьох з них вже нїколи не будуть втїкати.

— Пять! — відозвав ся на то капітан — то лїпше, як я сподївав ся. Пять проти трох — то лишає ся нас чотирох проти девятьох. Тепер наше положенє користнїйше, як було в початку борби. Нас було тогди сїмох проти девятнайцятьох, або бодай так нам здавало ся, а то так само прикро зносити, хоч то лиш здає ся.

Ворохобників було незадовго лиш вісьмох, бо той моряк, котрого поцїлила на шунері куля пана Трелявнї, погиб ще того самого вечера. Але о тім партия вірних довідала ся аж пізнїйше.

(Дальше буде).

Телеґрами.

Відень 23 лютого. Мінїстерство торговлї іменувало для Галичини і Володимириї враз з Краковом краєву комісию в справі участи Австриї в парискій виставі в 1900 р.

Прага 23 лютого. В ческім соймі роздано справозданє о внесеню пос. Шлєзінґера в справі знесеня розпоряджень язикових. Комісия предкладає мотивований перехід до порядку дневного.

Париж 23 лютого. В процесї Золї промавляв вчера адвокат Ляборі. Велику сензацию викликало, коли він відчитав тайний протокол розправи перед судом военним в процесї Драйфуса. В бесїдї своїй сказав він: Не треба забувати, що імя особи, котра в історії окрита найбільшою ганьбою єсть Понтский Пилат. Ляборі має нинї промавляти дальше. Вчера зроблено єму велику овацию. На коритарях і на улици був спокій. Лиш в сали відзивали ся голоси против Ляборі'го і Золї.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Кревхонецкий**

ІНСЕРАТИ.

Поручає ся 4

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

ТРАВА МЕДОВА

(Holcus lanatus)

власної збірки в обшару двірского **Борівна,** насїнє сьвіже і певне, на ґрунта сухі або мокрі, навіть на лихі, на пасовиска знаменита ростина, раз засїяна триває лїт кілька. **Один корець** разом з мішком коштує **4 зр.** в. а., при закупнї нараз десять корцїв, дає ся один корець дармо — на вагу 100 клґр. 26 зр. в. а. Замовленя принимає **Й. БУЛЬСЄВИЧ в Бохни.** 13

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи", і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Для Львова і Галичини

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находить ся

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень

принимає також

пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.